

Čtvrtá neděle postní - „O pokání“

Čtení: J6,1-14

Dnešní čtení je jasné. Je o tom, jak Kristus nasýtil zástupy. A protože se to dnes neděje znovu a znovu přesně tak, jak je to zapsáno, znamená to, že k nám Písmo svaté chce hovořit především **o syčení duchovním**. Jde o Boží Slovo, jímž sytí Kristus své věrné. Ty, kteří činí pokání. Neboť na začátku půstu vždy čteme epištoly a oddíly, které nás k pokání napomínají.

Proto, že ti, kdo činí pokání mají mít duchovní utěšení, začíná se bohoslužba vesele. Slovem i notou neb zpěvem. Kněz při ní říká: „*Raduj se Jeruzaléme...“ to jest: ...ty, křesťanský sbore, který jsi Kristem očištěn a nyní jím syčen býti máš. Sejděte se všichni, kteří milujete -ji- to jest církev svatou. Radujte se s jásáním vy, kteří jste byli zarmoucení nad svými hříchy abyste veselí byli a nasycení u prsů utěšení jejich*“.

To se míní:

1. Aby se radovala církev svatá, která je sborem věrných Božích dětí.
2. Aby se v ní všichni sešli a družbili se v lásce.

Ti, kteří milují církev svatou aby také byli veselí v duchu. Ti, kteří byli předtím zarmoucení pro své hříchy. Neboť budou nasyceni z prsů neb cecíků církve svaté. Jeden cecík je milost Boží zde, jímž Bůh krmí skrze církev své mladší děti zde na zemi. Druhý cecík je pak radost v nebesích, jímž Bůh krmí své starší děti tam, kde potom krmiti bude všechny pospolu.

Proto věrné Boží děti, pokání činící, mají dnes veselými býti na duchu a sejít se v lásce dohromady a tělo Boží přijímat.

Svaté dnešní čtení praví: „*Odešel Ježíš za moře Galilejské když uslyšel, že Jan Křtítel byl stát.*“ Odešel aby nedal příčinu k popuzení zlosti krále Heroda. Proto odešel Ježíš, aby dal příklad také nám. Příklad o prospěšnosti ustoupení. Čtení dále dí: „*A šlo za ním množství lidí...a blízko byl slavný den beránka.*“ Ve čtení latinském stojí slovo „*paška*“. To slovo není latinské, ale ani řecké, ani židovské, ale je vzato z některé řeči židovské. Česky paška znamená „přejít“ a to proto, že Pán Bůh Židy vyvedl z Egyptské země, z pohanského násilí, a převedl je přes moře, aby beránka jedli a slavný hod měli a o tom hodů beránka teď mluvíme. Nezdá se mi, že by „paška“ z tohoto čtení jako „velikonoční hod“ bylo dobře přeloženo. Vždyť velikonoční je ze slov-velká noc-a Kristus ještě nevstal z mrtvých a velké noci Jeho vzkříšení ještě nebylo. Rozumějme tedy, že paška je hod beránka, ne hod velikonoční.

Dále čteme: „*A tehdy pozvedl Ježíš své oči a uzřel, že k němu jde veliké množství lidí*“. Tento zástup k němu šel kvůli čtveré věci:

1. pro uzdravení nemocí
2. pro nasycení
3. pro divy
4. proto aby slyšel jeho slova
5. a pátá příčina byla velmi špatná. Proto aby mohli Ježíše pomlouvati, v řeči napadat a obžalovat.

Bez pochyby každý Kristův čin v tomto čtení nám má být velmi prospěšný k našemu poučení. Neboť jeho odchod na horu znamená odstup od světa ; jeho učení je pro nás čtení Jeho Slova a nasycení zástupů znamená naše duchovní nasycení Jeho velikou mocí.

A k tomu na toto čtení říká sv. Augustýn: „*Jestliže Kristus mluvil o Božím království, nemocné uzdravoval a hladové nakrmil, i my, bratři nejmilejší, tímž příkladem, plným srdcem Pána následujme. Zkoumejme, jakou cestou On šel, abychom i my kráčeli v Jeho šlépějích, k veliké noci se připravili, aby i nás svým tělem ráčil nasýtit, slovem naučit a k své milosti navěky připojil. On jezero toho bídného světa již přešel a sedí na hoře s učedníky, v nebeském království. Jdeme za ním, jako se za ním táhly zástupy. Zástupy lidí o nichž dí sv. Remigius, že znamenají sbor křesťanský následující svého Pána a to ne údy tělesnými, ale činy svatými, jak praví ev. Jan 12,26: „Kdo mně chce sloužit, ať mě následuje, a kde jsem já, tam bude i můj služebník. Kdo mně slouží, dojde cti od Otce.“*

A abychom nezahynuli na cestě za Kristem, musíme chleby a ryby pojíst. Jaká asi znamení mohou mít chleby a ryby, jimiž Kristus zástup krmil?

1. Prvý chléb je strach před věčným zatracením.
2. Druhý je „memento mori“ -pamatování na smrt.
3. Třetí chléb je zanechání hříchu, jak praví *Iz 55,7 Svěvolník ať opustí svou cestu, muž propadlý ničemností svoje úmysly; nechť se vrátí k Hospodinu, slituje se nad ním, k Bohu našemu, vždyť odpouštím mnoho.*
4. Čtvrtý chléb je bolest veliká za hříchy naše, neboť dí Písmo u Jeremiáše proroka v 6.k.26.v. „*Dcerko lidu mého, opásej se žíní a posyp se prachem lkání jedinkého syna a učiň sobě pláč hořký.*“ Ta dcerka je naše duše, která zhřešila. Jedinkého syna, to jest Krista, který pro ní umřel. A pláč má být **hořký**. Co je hořké, to prorazí až k srdci, když člověk okusí. Takový má být pláč nad našimi hříchy. Ne

falešné slzení, jak často ženy slzí, když chtějí přijímat Kristovo tělo. Nenechají však potom smilstva a jiných hříchů svých. A proto pátý chléb je:

5. Nechtít hřešit více. Tento chléb dal náš prostředník Ježíš ženě cizoložnici za její pokání: „*Jdi a nehřeš více!*“ Ženě, kterou sebrali při cizoložství a před Ježíše přivedli, aby ji odsoudil. A On jí potom řekl, kde jsou ti, kteří na tebe žalovali? Nebyli schopni soudit tě pro hříchy své vlastní? A ev. Jan píše: *J 8,10 Ježíš se zvedl a řekl jí: "Ženo, kde jsou ti, kdo na tebe žalovali? Nikdo tě neodsoudil? Ona řekla: "Nikdo, Pane." Ježíš jí řekl: "Ani já tě neodsuzuji. Jdi a už nehřeš!"*

To pokání, bez něhož hřích nemůže být odpuštěn, to je chléb z ječmene. Ne žitný, ale chléb ječný. Ano, pět chlebů, je pět chlebů **ječných**. Těžko se jedí. Nejsou chutné. A špatně se žvýkají. Proto lidé rozkoš milující neradí jísti je. Ano, člověk rozkoš milující má jiný chléb a nesnědl by pět chlebů ječných. Těchto pět Kristových chlebů nechtějí jíst lidé milující hřích. Připadají jim nechutné, trpké, bodavé, brzdí v hrdle a nejdou rozžvýkat. Ale pro člověka kajícího jsou velikým nasycením. Nasytí jeho duši.

A pak ještě dvě ryby. Ty patří k těm pěti ječným chlebům.

A to je:

1. modlitba
2. a půst svatý

Těmito rybami a chleby sytí Pán Ježíš všechny zástup kajících. Ale od koho ty ryby a chleby vezmeme? Věru Ondřej, bratr Šimona Petra, nám to ukazuje řka: „*Je tu jedno dítě a to má pět ječných chlebů a dvě ryby!*“ Dítě, chlapec, syn, mládenec „**jeden**“. O takovém dítěti hovoří sv. Matouš 12,18 „*Hle, služebník můj, kterého jsem vyvolil, milovaný můj, kterého si oblíbila duše má. Vložím na něho svého Ducha. A vyhlásí soud národům. Nebude se přít ani rozkřikovat, na ulicích nikdo neuslyší jeho hlas. Nalomenou třtinu nedolomí a doutnající knot neuhasí, až dovede právo k vítězství. Mt 12,21 A v jeho jménu bude naděje národů.*“ U tohoto syna Božího najdeme své chleby i ryby k nasycení našich potřeb !

Na závěr ještě 12 košů. Čteme, že sebrali 12 plných košů drobků. Kdo je sebral? Dvanáct učedníků sebralo 12 košů drobků. To je přídavek pro učedníky. Oni jsou příkladem, oni předávají Kristův chléb a ryby k našemu nasycení Oni sbírají drobky. Jdou před námi a stojí v čele.

Tolik tedy kratičce o pokání. Dobrým, aby o pravdu směle stáli, slepým, aby se téhož varovali, a těm, kteří neví o co kráčí, aby pravdu poznali a plkáním svým nehřešili.

Amen